

[Indenrigsministeren.]

junkturstigninger, må byrder af denne art naturligvis følge med.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup) sagde meget rigtigt, at i den kommune, hvor han havde været sognerådsformand, var man altid kommet fornuftigt ud af det med hinanden. Man havde set på, hvordan forholdene lå, og det, man havde besluttet, var naturligvis blevet godkendt af amtsrådet. Ja, det er jo grunden til, at der ikke i 1933 skete nogen ændring, at sogneråd og amtsråd var kommet godt til rette om det. Men nu har uroen altså rejst sig om spørgsmålet, og så må man selvfølgelig tage det op.

Jeg fandt ud af, at det ærede medlem var inde på de samme betragtninger, som jeg også gjorde gældende: at det var strukturen i kommunen, det kommer an på, men vi har jo også siddet sammen i grundskyldskommissionen, og dér har vi jo talt om disse ting. Det ærede medlem omtalte vurderingerne. Den bedste jord skulle sættes til 3 000 kr., men det var kun en retningslinje. Jeg tvivler ikke på, at vurderingsfolkene ud over landet ikke har følt det som et påbud. Nej, de har sikkert netop taget de hensyn, det ærede medlem efterlyste.

Jeg har været tilfreds med mange af indlæggene i dag. I stedet for en forespørgsel om, hvorvidt jeg har udtalt de ting, som jeg altså har bekræftet, er debatten blevet til en forhandling og en diskussion om berettigelsen af de faste ejendomsskatter. Jeg har jo gentagne gange udtalt mig om det spørgsmål, og min stilling er velkendt, derfor finder jeg ikke anledning til at gå ind på det, men jeg kan i høj grad tilslutte mig de betragtninger, som er fremkommet fra de ærede medlemmer hr. Holger Eriksen, hr. Kirkegaard, hr. Niels Andersen og hr. Baunsgaard. Jeg mener, de har givet udtryk for netop de tanker, som vi må gøre os, når vi skal overveje forholdet mellem de faste skatter på ejendom og den kommunale personlige beskatning.

Ordføreren for forespørgerne (Thisted Knudsen): Jeg synes, den højtærede indenrigsminister glemte det, som var det væsentlige i denne sag, at amtsrådene med rette havde fundet, at man var udsat for nogle beskyldninger, som ikke var sagligt rigtige.

Ministerens udtalelser — rigtigheden af referatet er jo erkendt — gik ud på, at amtsrådene efter ministerens opfattelse havde anvendt loven mod dens hensigt, at man i sin administration af bestemmelserne i de kommunale skattelove havde anvendt disse politisk, og gik endvidere ud på noget så ekstraordinært som at opfordre de kommuner, der følte sig utilfreds, til at indsende i hvert fald henvendelse til indenrigsministeriet. Det er første gang, jeg i hvert fald har set en minister bruge en sådan fremgangsmåde, når han vil have oplysninger i en sag af denne karakter. Jeg mener, at den normale vej ville have været at rette en henvendelse til amterne om de beslutninger, der var truffet om ligningsforholdet, så havde ministeren kunnet få alle de oplysninger, han ville have om dette forhold. Det er en ukorrekt fremgangsmåde at opfordre til at indsende klager over amtsrådene. Det er det, jeg har påtalt.

I øvrigt forstår jeg af det, der her er sagt, at spørgsmålet om de faste skatter både i amtskommunerne og i sognekommunerne nu er af en sådan beskaffenhed, at regering og folketing bliver nødt til at tage denne sag op. Man har taget de kommunale personlige skatter først. Jeg ville have sat pris på, om man havde taget de skatter først, der brænder mest på, nemlig de faste skatter.

Til det ærede medlem hr. Holger Eriksen, som jeg altså anser for politisk meget behændig, og som også i denne debat har været meget behændig, vil jeg sige følgende. Jeg husker, at det ærede medlem har understreget, at når de faste skatter i mange kommuner var så høje, som de var, skyldtes det i virkeligheden et venstre-konservativt flertal, og var der noget at klage over, måtte man beklage sig til disse flertal. Det var dem, der havde magten og ansvaret. Så kommer disse kommuner, bl. a. amtskommunerne, til det resultat, at der er skævheder, der skal rettes. Hvad sker der så? Så står det ærede medlem frimodigt op på denne talerstol og siger, at dette er overgreb. Dette er overgreb! (Afbrydelse). Jo, det sagde det ærede medlem. Det er et ord, der altid sætter sig fast i ens øren — måske ikke i det ærede medlems, men i hvert fald i mine — når det bliver brugt. Hvad er dog det for noget? På det tidspunkt,